

— Ето лодката, тамъ е вързана, — пошепна Радуль.
— Преплувайте до Малкия мостъ. Тамъ ще ви чакамъ съ коне...

Иоанъ и Александъръ изчезнаха безшумно въ мрака. Войводата се услуша. Следъ малко до ухото му достигна тихъ предпазливъ плъсъкъ на гребла. Тогава той изтича отново горе по тайната стълбичка. Отиде въ кулата и надникна отъ прозорчето. Войскаритѣ гнѣвно ругаеха и заплашваха, че ще разбиятъ портата.

— Князътъ се облѣче и каза, че е готовъ да ви приеме.

— Хайде! По-скоро! — се развикаха нетърпеливо долу.

Отметнаха тежкитѣ скоби, снеха веригитѣ. Конниците нахлуха въ тѣсното дворче, слѣзоха отъ конетѣ си и бързо се изгубиха по широката стълба нагоре. Скрытъ задъ една колона, Радуль почака да заглъхнатъ стѣпките имъ, следъ това съ ловко движение се метна на коня си, взе единъ отъ тѣхнитѣ за юздитѣ, заръча на стражата добре да залости вратата и да не пуца никого нито да влиза, нито да излиза — и полетѣ по посока на Малкия мостъ, къмъ Гарга байръ.

Цѣлото небе бѣше покрито вече отъ единъ единственъ грамаденъ тъменъ облакъ. Далечни свѣтковици ослѣляваха очитѣ за мигъ и пакъ угасваха. Закапаха едри капки дъждъ.

Придошлиятѣ води на рѣката гърмятъ съ страхотенъ, заплашителенъ грохотъ. Радуль се разхожда съ свито сърдце по потъналия въ мракъ мостъ, наднича въ развълнуваната бездна, взира острия си ястребовъ погледъ, дърпа съ треперяща ржка блестящата коприна на вѣситѣ си.

Нѣма ги още. Какво ли се е случило? Ако сж ги заловили нѣкъде? И той усѣща какъ ржцетѣ му изстиватъ като ледъ. Тревога забира дѣха му. Нѣщо зашумява откъмъ рѣката. Радуль се навежда колкото може и се ослушва. Нѣкаква лодка приближава. Тѣ сж!

— Радуле... — се чува тихъ зовъ.

— Тукъ съмъ.